

Pascha cz.1

1. Wprowadzenie

Przez wiarę obchodził Paschę i dokonał pokropienia krwią, aby ten, który zabijał pierworodne, nie dotknął się ich (Hebr. 11,28)

Stary Testament to nie tylko wydarzenia historyczne, ale również pouczenia dane przez Boga dla chrześcijan żyjących w okresie łaski. „A to wszystko na tamtych przyszło dla przykładu i jest napisane ku przestrodze dla nas, którzy znaleźliśmy się u kresu wieków” (1. Kor. 10,11). Paweł pisał o tym do Koryntian, odnosząc się do złego postępowania narodu izraelskiego. To stwierdzenie możemy również odnieść do siebie, myśląc o obrazach wskazujących na Boży plan zbawienia. „Cokolwiek bowiem przedtem napisano, dla naszego pouczenia napisano, abyśmy przez cierpliwość i przez pociechę z Pism nadzieję mieli” (Rzym. 15,4).

Dlatego Stary Testament ukazuje nam wielu pobożnych mężów i niewiast, których wiarę możemy naśladować (por. Hebr. 13,4). Działanie Boga w stosunku do Jego ziemskiego ludu daje nam pewne wskazówki co do Jego zamierzeń względem nas. Naszym zadaniem jest rozpoznać je i wykorzystać.

Pascha jako nowy początek

Krótkie spojrzenie na historię narodu izraelskiego może pomóc nam prawidłowo zrozumieć znaczenia Paschy¹. Historia ta rozpoczyna się od powołania Abrahama, który wyruszył ze swojej ojczyzny i od swoich krewnych do nieznannej mu ziemi (Dz. Ap. 7,3). Abraham odpowiedział na Boże wezwanie i wyemigrował do Kanaanu. Choć wtedy nie otrzymał tam niczego na własność, to jednak zostało mu przyobiecane, że jego potomkowie obejmą później tę ziemię w posiadanie. Ale wcześniej mieli przez ponad 400 lat żyć w niewoli w Egipcie (Dz. Ap. 7,6). W pewnym sensie sami byli sobie winni.

Prawnuki Abrahama, czyli synowie Jakuba, którego Bóg nazwał później „Izraelem” (walczący z Bogiem), sprzedali swojego brata Józefa handlarzom, którzy udawali się do Egiptu. Kilkanaście lat później Józef, za wolą Bożą, stał się zastępcą faraona. Dzięki temu, że przepowiedział on głód, który Bóg miał sprowadzić na całą ziemię i zabezpieczył przed nim Egipt, wielu ludzi

---

¹ Opisane poniżej wydarzenia historyczne znajdują się w 1. i 2. Księdze Mojżeszowej. Nawiązuje do nich również Szczepan w swojej mowie (Dzieje Apostolskie 7).

zostało uratowanych od śmierci głodowej. Z tego też powodu Jakub z całą swoją rodziną przybył do Egiptu.

Kiedy przeszło kilka pokoleń, do władzy w Egipcie doszli królowie, którzy nie znali już Józefa. Potomkowie Jakuba zaś stali się bardzo liczni i z tego powodu Egipcjanie zaczęli się ich obawiać. Aby nie dać im okazji do buntu, źle traktowali naród izraelski² i uciskali go wszelkimi dostępnymi środkami.

*PAN*³ jednak nie chciał, aby przez ten ucisk lud izraelski zginął. Chciał go wybawić z mocy Egiptu i ręki faraona i poprowadzić przez pustynię do ziemi Kanaan. Już na pustyni Izraelici mieli zacząć Mu służyć. Faraon jednak nie godził się na wypuszczenie ludu izraelskiego. Dlatego Bóg ręką Mojżesza dokonał dziewięciu cudów – sądów nad Egiptem. Ale opór faraona nie został złamany. W końcu *PAN uciekł* się do ostatniego środka⁴, jakim było zabicie wszystkich pierworodnych w Egipcie. To w związku z tym wydarzeniem ustanowiona została Pascha *PANA* (2. Mojż. 12,11).

Jednakże pustynia nie była ostatecznym celem *PANA* dla Jego ludu! Od samego początku Bóg zamierzał sprowadzić swój lud z powrotem do Kanaanu – ziemi obiecanej Abrahamowi - by mogli objąć ją w posiadanie. Dzieci Jakuba trafiły do Egiptu przez własną niewierność. *PAN* wykorzystał tę okoliczność, aby odtąd w swojej Opatrzności tak kierować tym ludem, by mogli otrzymać jeszcze bardziej chwalebny dział niż ten, jaki mieliby bez „stacji Egipt”. Bowiem Bóg po dokonaniu odkupienia chciał osobiście zamieszkać pośród swego ludu - przybytek mógł być wzniesiony na pustyni dopiero po wyratowaniu ludu z Egiptu.

---

² Można zauważyć, że Bóg nazywa potomków Izraela „ludem” dopiero w 2. Mojż. 3,7. W 2. Mojż. 1,9 faraon nazwał ich „ludem synów Izraela” (UBG).

³ *PAN* – pisane dużymi literami i kursywą (chodzi o starotestamentowe imię Boga YHWH - imię Boga przymierza narodu izraelskiego JAHWE).

⁴ Ostatni środek Boży jest zawsze czymś wyjątkowym. Widzimy to na przykładzie Paschy. W Hebr. 1,1 odnosi się to do Syna Bożego, który był ostatnim rzecznikiem Boga (po tym, gdy Bóg wielokrotnie przemawiał wcześniej do ludu przez proroków), a nawet więcej, to sam Bóg przemówił w Jego Osobie. Widzimy to również w Mar. 12,1-12, gdzie właściciel winnicy (odniesienie do Boga) posyła na końcu swego własnego syna (po wcześniejszym wysłaniu wielu sług). On jest najwyższym posłańcem Boga.

Bóg działa zawsze tak samo. Na ogół nie przywraca On do stanu, który już został zniszczony przez człowieka, ale w swojej łasce daje mu coś większego, lepszego i bardziej chwalebego. Tak samo było w przypadku narodu izraelskiego.

Dwa długie rozdziały drugiej Księgi Mojżeszowej zostały poświęcone ustanowieniu i przepisom odnośnie Paschy. Ale to nie wszystko: Bóg nadał jej miano pierwszego święta w porządku świąt Pańskich, które są nam przedstawione w 3. Mojż. 23. Jest to święto, które zajmuje szczególne miejsce, będąc chwalebnyim świadectwem łaskawości Boga w stosunku do Jego ziemskiego ludu - Izraela. W 5. Księdze Mojżeszowej Pascha jest jednym z trzech świąt, podczas których po wejściu ludu do ziemi kananejskiej każdy mężczyzna musiał osobiście stawić się przed Panem, przychodząc do Jerozolimy (5. Mojż. 16,16).

W Biblii mamy wymienionych osiem – szczególnych - obchodów Paschy.

Przykłady obchodzenia Paschy:

1. 2. Mojż: Okoliczności wprowadzenia Paschy i pierwsze jej świętowanie w związku z wyjściem z Egiptu.
2. 4. Mojż. 9,1-14: Obchodzenie Paschy na pustyni.
3. Joz 5,10-12: Świętowanie Paschy w ziemi kananejskiej.
4. 2. Kron. 30: Świętowanie Paschy w okresie pierwszego odrodzenia królestwa.
5. 2. Kron. 35,1-19: Świętowanie Paschy w okresie drugiego odrodzenia królestwa.
6. Ezdr. 6,19-22: Świętowanie Paschy po powrocie części ludu (resztki) z niewoli babilońskiej do ziemi Kanaan (Izraela).
7. Łuk. 22,14-22: Wypełnienie się Paschy i ustanowienie Wieczery Pańskiej.
8. Ezech. 45,21-24: Świętowanie Paschy w przyszłości – w Tysiącletnim Królestwie.

Podsumowaniem powyższego jest tekst z 1. Kor. 5,7, który jednoznacznie wyjaśnia znaczenie Paschy: Chrystus umarł za nas - został za nas ofiarowany. Ma to poważny wydźwięk, tak w naszym osobistym, jak i wspólnym życiu jako chrześcijan: powinno ono być poświęcone Panu,

poddaniem się Jego woli oraz oddzieleniem i dystansowaniem się od tego, co może znieść Jego imię, czyli od nieprawości (por. 2. Tym. 2,19).

W dalszej części przyjrzymy się po kolei wydarzeniom, o których czytamy w Księdze Wyjścia 12. Następnie odniesiemy święto Paschy do Osoby Pana Jezusa na podstawie tekstu z 1. Kor. 5,7.

Opis ustanowienia Paschy dostarcza również wielu pouczeń odnośnie stanowiska i praktycznego życia wierzących, zaś w połączeniu z późniejszym przejściem przez Morze Czerwone ma wiele odniesień do zbawienia.

Następnie przyjrzymy się temu, że istnieje uderzające podobieństwo pomiędzy Paschą a pamiątką ustanowioną przez naszego Pana podczas ostatniej wieczerzy paschalnej obchodzonej z uczniami przed Jego śmiercią. Na zakończenie wyjaśnimy, w jaki sposób nauki zawarte w tych ośmiu przykładach obchodzenia Paschy oraz w 5. Mojż. 16 mogą być nam pomocne w lepszym zrozumieniu myśli Pana również w odniesieniu do pamiątki Jego śmierci.

Książka ta jest skierowana do chrześcijan, by pomóc im w lepszym zrozumieniu Paschy i myśli Bożych z nią związanych. Ci znają już Chrystusa jako swojego osobistego Zbawiciela i Pana, i stali się uczestnikami zbawienia, którego obrazem jest Pascha. Natomiast ci, którzy jeszcze tego nie doświadczyli, są zaproszeni, by przyjść do Niego i pokutować, i tym samym otrzymać życie wieczne. „Dlatego w miejsce Chrystusa poselstwo sprawujemy, jak gdyby przez nas Bóg upominał; w miejsce Chrystusa prosimy: Pojednajcie się z Bogiem. On tego, który nie znał grzechu, za nas grzechem uczynił, abyśmy w nim stali się sprawiedliwością Bożą” (2. Kor. 5,20-21). Prawie 2000 lat temu ten bezgrzeszny człowiek, Jezus Chrystus, umarł za bramami Jerozolimy. Jeśli ktoś przyjmuje Go wiarą, to Jego śmierć *płaci* za jego winy; zostaje na wieki już zbawiony. Ale dla tego, kto nie wyzna swych grzechów Bogu, nadejdzie dzień, w którym Chrystus będzie jego sędzią.

Pascha PANA – ratunkiem dla narodu izraelskiego

W miesiącu pierwszym, czternastego dnia tegoż miesiąca o zmierzchu jest Pascha PANA (3. Mojż. 23,5).

Bóg sam decyduje o losach ludzi. On trzyma wszystko w swoim ręku. On wie, kiedy, komu i jakie zesłać doświadczenie. Tak było również w przypadku narodu izraelskiego. Czas, w którym miała się odbyć Pascha nie był przypadkowy. Wspomnieliśmy już, że wydarzenie to

miało miejsce w określonym czasie w historii tego narodu. Izrael znalazł się w niemalże beznadziejnej sytuacji: jest okrutnie ciemżony przez Egipcjan i wydaje mu się, że Boga Abrahama, Izaaka i Jakuba niewiele to obchodzi.

W tej sytuacji Bóg wysłał Mojżesza, swojego sługę, który już wcześniej – w odpowiedni sposób – zostaje przygotowany do tego zadania. On posyła kogo chce i kiedy chce. W ten sposób Bóg działa do dziś. Czasami wydaje nam się, że doszliśmy do granic możliwości. Zadajemy pytanie: dlaczego Bóg nie odpowiada? A wtedy On przemawia do nas i zaczyna działać w niepowtarzalny i pełen dobroci sposób.

M. Seibel